XXII. évf. 6. szám 2010. november-december

MARANA THA

Jöjj el Uram! Jel. 22,20

A Katolikus Karizmatikus Megújulás lapja

Slavko Barbarics: Szeretet és öröm

Joyce Meyer: Jóságoddal mentsd meg a világot

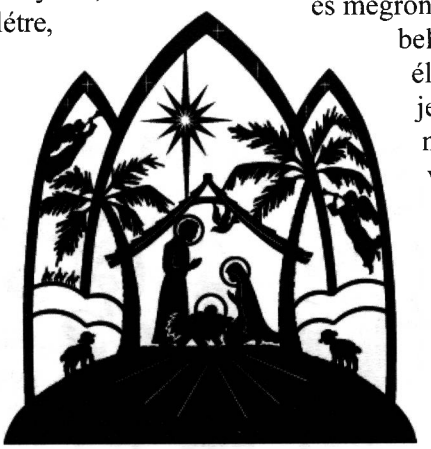
A szeretetnek többnek kell lennie egy elméletnél vagy egy szónál; tettekben kell megnyilvánulnia. Látni és érezni kell. Isten maga a szeretet! A szeretet mindig is Ő volt és az Ő legfőbb parancsa is ez. Azért jött a világra, hogy szeressen minket, hogy megtanítson arra, hogyan szeressük őt, és hogyan szeressük egymást."

(Joyce Meyer)

A legnagyobb ajándék...

Karácsonykor azt ünnepeljük, hogy Isten megajándékozott bennünket Jézus Krisztussal. Ő a legnagyobb ajándék, amit csak el tudunk képzelni. Nála nagyobb, szebb, csodálatosabb nincs ezen a kerek világon. Aki Őt birtokolja, annak mindene megvan.

Ahogy a végtelent nem tudjuk elképzelni, ezt az ajándékot sem tudjuk. Ezért van szükség az apró jelekre, amelyek segítik érzéseinket abban, hogy a legnagyobbat valamennyire meg tudjuk sejteni. Szükségünk van a feldíszített karácsonyfára, a karácsonyi ebédre, a családi együttlétre, néhány apró ajándékra, karácsonyi zenére, hogy az ünnep öröme szívünkbe hatoljon. Így élte át Mária is az első karácsonyt: jöttek a kedves pásztorok, talán énekeltek is furulya kísérettel, ajándékot hoztak, talán az angyalok is láthatók voltak, József ott állt mosolyogva, kedvesen, és Mária karjában ott pihent az ég és föld királya. Mennyi harmónia, milyen nagy egység járta át az egész jelenetet. Itt senki nem akarta a másikat elutasítani, lenézni, senki nem akart a másik fölött uralkodni, mert itt volt az örök szeretet.

Mi az, ami elválasztja az embereket egymástól?

1. A hatalom! Ha valakinek nagyobb hatalma van, akkor ezt érezteti a többiekkel. Szavaiban, viselkedésében kinyilvánítja: „te kisebb vagy nálam... azt tehetem veled, amit akarok." Jézus *„nem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem azért, hogy Ő szolgáljon és váltságul adja oda életét sokakért."* (Mk 10,45) Ez a szolgálat jellemezte egész életében. Ezért tudott mindenkivel közösséget kialakítani. Végső soron erre építette egyházát is. A hatalom a keresztény ember számára csak a szolgálat szellemében fogadható el. Ha nem így fogja fel, akkor diktátorrá válhat, ahogy egy „munkásfiú" és egy „szobafestő" (Sztálin és Hitler) azzá vált, sok millió ember halálát és nyomorúságát okozva.

2. A harag! A szeretet hiánya, amely gyűlöletben és mindenféle bűnben nyilvánul meg, elválasztja az egyik embert a másik embertől. A sátán fel tudja használni a haragot a másik ember megnyomorítására, végül megölésére. Mert a keserűség, a kétségbeesés, az idegösszeomlás okozója éppen úgy gyilkos, mint az, aki a testet öli meg. A harag, a neheztelés, a gyűlölet, az elutasítás szétrombolja az egységet, amely előtte egybefűzte a szíveket. Jézus azért jött, hogy kibékítse a szíveket. *„Békességet hagyok rátok, az én békémet adom nektek"* (Jn 14,27). Ez a béke nem olyan, mint a világé, amely csak ideig-óráig tart. Ez a béke, amely egységet hoz létre az emberek között, a szeretet békéje, az Úrral való bensőséges kapcsolat békéje.

3. A pénz! A pénz vágya minden rossznak a forrása – írja az apostol. Fagyossá teszi a szíveket, és megrontja a lélek értékeit. Gondoljunk csak bele, hogy a kapzsiság hány emberi életet, szép házasságot, értékes jellemet tett tönkre. Jézus Mammonnak nevezte, és azt mondta, hogy választani kell. Vagy Őt, vagy a mammont; vagy a világosságot vagy a sötétséget, de a kettőt egyszerre nem lehet. Természetesen lehet törekedni a tisztes megélhetést szolgáló javakra, de amikor a pénz már bálvánnyá válik, amikor éjjel-nappal arra gondolsz, amikor a szeretet kárára van, akkor menekülni kell tőle. Jézus idejében gazdag és hatalmas királyt vártak, aki elfoglalja Dávid trónját és elűzi a rómaiakat. Ehelyett egy kicsiny gyermek állt eléjük, aki a szegénységet választotta, hogy megalapítsa az Atya országát itt a földön. – Voltak, akik olyan Messiást vártak, aki a farizeusok közé áll, és elítéli a bűnösöket és elhatárolja magát a szegény emberektől. Jézus ezzel szemben azt mondta: *„Jaj nektek farizeusok és írástudók, ti képmutatók! Tizedet adtok mentából, ánizsból és köményből, de elhanyagoljátok, ami fontosabb a törvényben: az igazságosságot, az irgalmasságot és a hűséget"* (Mt 23,23-24). – Jézus olyan emberekkel érintkezett, akiket a farizeusok felfogása szerint kerülnie kellett volna. Szóba állt a bűnösökkel, leprásokkal, pogányokkal, szegényekkel. Azonosította magát a kicsinyekkel, akiket lenéztek, és semmibe vettek.

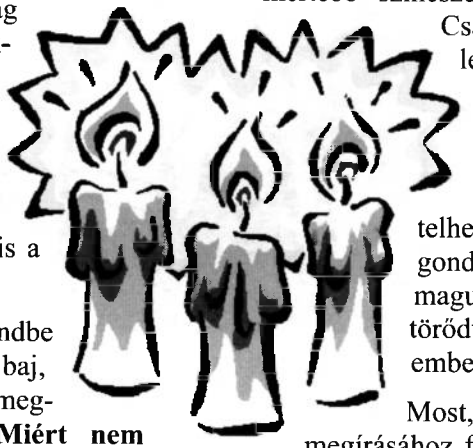
A karácsonyi ünnepre készülve így szemléljük a betlehemi jászolt. Hittel nézzünk arra a kicsiny gyermekre, akinek gyengeségébe, védtelenségébe rejtőzött el a hatalmas Isten! Csak rajta keresztül tudjuk megtalálni az egységet önmagunkkal, embertársainkkal, a teremtett világgal és mennyei Atyánkkal.

Katona István
főszerkesztő

Jóságoddal mentsd meg a világot

– Részlet Joyce Meyer: A szeretet forradalma c. művéből –

Ha a világon minden egyes ember tudatában lenne annak, hogyan kellene szeretetet adni, és hogyan kellene azt elfogadni, akkor a világunk teljesen másmilyen lenne. Azt hiszem, mindannyian tisztában vagyunk azzal, hogy a társadalomban valami nincs rendben, amit helyre kellene hozni, de senki sem tudja, hogy mit kellene tenni, és hogyan kellene elkezdeni a változtatásokat. Általában úgy reagálunk az irányítást vesztett világra, hogy panaszkodunk, és azt gondoljuk: **„Valakinek tennie kéne valamit."** Azt gondoljuk, és azt hajtogatjuk, hogy talán Istennek, vagy a kormánynak vagy más, hatalmi pozícióban levő személynek kellene a tettek mezejére lépnie. Az igazság azonban az, hogy **mindannyiunknak** tennie kell valamit az ügy érdekében. Először is meg kell tanulnunk az eddigiektől eltérően élni az életünket. Hajlandónak kell lennünk **tanulni, változni és beismerni**, hogy mi is a probléma részei vagyunk.

Mivel semmit sem tudunk rendbe hozni úgy, hogy nem értjük mi a baj, ezért először próbáljuk meg megkeresni a probléma forrását. **Miért nem boldog az emberek többsége?** Miért van olyan sok erőszak a családokban, a környezetünkben, a városokban és a nemzetek között? Miért olyan dühösek az emberek? Talán azt gondolod, hogy a bűn az oka mindezeknek. Talán azt mondod: „Az emberek bűnösek. Ez a probléma." Elméletben én is egyetértek ezzel, de szeretném megközelíteni a problémát néhány gyakorlati, mindennapi szempontból is. Nekem az a szilárd meggyőződésem, hogy a problémák forrása az **önzésben** leledzik. Az önzés az, ami a bűnöket generálja. Az önzés az, amikor valaki azt mondja: „Amit akarok, az kell nekem, és mindenre hajlandó vagyok, hogy amire vágyom, azt megszerezzem." Akkor beszélünk bűnről, amikor valaki szembeszegül Istennel és az Ő útmutatásával.

Egyre inkább „beszűkült" életet élünk – pontosan az ellentettjét annak, mint amilyet élnünk kellene. Csak magunknak élünk és mégsem tűnünk sohasem elégedettnek azzal, ami kielégíti az igényeinket. Másokért kellene élnünk és meg kellene értenünk azt a csodát, hogy azt, amit másoknak adunk, vagy amit másokért teszünk, azt többszörösen kapjuk vissza. Tetszik, ahogy ezt egy híres doktor, Lukács, megfogalmazta: *„Add oda az életedet; és meglátod, nem csupán egy életet kapsz viszont, hanem egy életet tele ráadásokkal és áldásokkal. Adni és nem kapni, ez a lényeg. A nagylelkűség nagylelkűséget szül."* (Lk 6,38 – Az üzenet)

A birtoklás és a hatalom lett az emberek legfőbb célja sok társadalomban. Mindenki a „legjobb" akar lenni, amiből egyenesen az következik, hogy sok ember csalódottá válik, mivel egy adott helyen egyszerre csak egy ember tud a legjobb lenni. Egyszerre csak egy ember lehet a világ legjobb futója; csak egy ember lehet egy cég elnöke vagy a világ legismertebb színésze vagy leghíresebb filmcsillaga. Csak egy ember lehet a legelismertebb író vagy a legjobb festő a világon. De miközben én is úgy gondolom, hogy céltudatosan kell élnünk és, hogy a céljainkért minden tőlünk telhetőt meg kell tennünk, mégsem gondolom azt, hogy mindent magunknak kellene akarnunk, nem törődve a körülöttünk élő többi emberrel.

Most, amikor ennek a könyvnek a megírásához fogtam, hatvanöt éve élek ezen a földön, és szerintem ez a tény önmagában is elegendő ahhoz, hogy elmondhassam, szert tettem némi tudásra. Szerintem sok mindent láttam ahhoz, hogy elmondhassam: a boldogság keresésének sokféle módját kipróbáltam már, és józan paraszti ésszel rájöttem arra, mi az, ami tényleg boldoggá tud tenni és mi az, ami nem. Az önzés nem segít a világnak abban, hogy úgy működjön, ahogyan működnie kellene, és az is biztos, hogy Isten nem ezt akarja az emberiségnek. Hiszem, hogy ezen a könyvön keresztül be fogom tudni bizonyítani, hogy az önzés az, ami a legnagyobb problémát jelenti a világon, és hogy a feladatunk az, hogy egy határozott, erőteljes lépést tegyünk vele szembe. Háborút kell hirdetnünk az önzés ellen. A szeretet forradalmára van szükségünk.

A szeretetnek többnek kell lennie egy elméletnél vagy egy szónál; tettekben kell megnyilvánulnia. Látni és érezni kell. Isten maga a szeretet! A szeretet mindig is Ő volt és az Ő legfőbb parancsa is ez. Azért jött a világra, hogy szeressen minket, hogy megtanítson minket arra, hogyan szeressük őt, hogyan szeressük magunkat és egymást.

Ha e szerint élünk, akkor az élet csodálatos; ha nem, akkor semmi sem működik tökéletesen. A szeretet a válasz az önzésre, mert a szeretet mindig csak ad, míg az önzés csak elvesz. El kell szakadnunk önmagunktól, és Jézus pontosan ezért jött el hozzánk, ahogy ez a Korinthusiakhoz írt 2. levélben (5,15) is le van írva: *„És ő azért halt meg mindenkiért, hogy akik élnek, ne magukért éljenek, hanem annak, aki értük meghalt és feltámadt."*

Mostanában, amikor a világ olyan borzalmain elmélkedtem, mint az éhező gyermekek millió, az AIDS, a háború, az elnyomás, az embercsempészet, a vérfertőzés és hasonlók, akkor azt kérdeztem Istentől: „Hogy bírsz csak állni és nézni, hogy mi folyik a világon, úgy hogy közben nem avatkozol bele?" És hallottam, amikor Isten a lelkemben azt felelte: „Én az embereken keresztül munkálkodom. Várom, hogy az ÉN embereim álljanak a sarkukra és tegyenek végre valamit!"

Talán azt gondolod, mint amit több millió más ember is gondol, hogy: **„Tudom, vannak problémák a világon, de ezek annyira összetettek, hogy mit tehetnék én, ami változtatni tudna rajtuk?"** Ezek pontosan azok a gondolatok, amik tehetetlenné tesznek minket, mialatt a gonosz folyamatosan győzedelmeskedik. Nem arra kell koncentrálnunk, hogy mi az, amit nem tudunk megtenni, hanem arra, hogy mi az, amit meg tudunk tenni. Ebben a könyvben én, és néhány általam meghívott vendég író olyan ötleteket és útmutatásokat szeretne megosztani veled, amelyek által te is részesévé válhatsz egy új mozgalomnak, amely segítségével radikális és pozitív változásokat idézhetünk elő.

Én már nem bírok tovább egy helyben állni, és nézni, ahogy a világ egyre mélyebbre süllyed. Talán nem tudom az összes előttem tornyosuló problémát megoldani, de minden tőlem telhetőt meg fogok tenni. Azért imádkozom, hogy csatlakozz hozzám, és te is tegyél az igazságtalanság ellen, és hogy képes legyél te is radikálisan változtatni az életről való felfogásodon. Az élet már nem szólhat csak arról, amit mások tesznek értünk, hanem most már arról kell szólnia, amit mi tehetünk meg másokért.

Joyce Meyer

HIT

Jézus egyik kijelentése sokáig zavarba hozott. Egyre csak próbáltam megérteni, mire gondolt, amikor azt mondta: *„Ha csak akkora hitetek lesz is, mint a mustármag, és azt mondjátok ennek a hegynek: 'menj innen oda!' – elmegy, és semmi sem lesz lehetetlen nektek!"* (Mt 17,20).

Sokszor könyörögtem akkora hitért, amellyel hegyméretű problémákat tudnék elmozdítani, de azt kell látnom, hogy még egy homokszemet sem tudok odébb tenni a hitemmel. Viszont abban biztos vagyok, hogy Jézus valamiképpen a hitünk növekedését akarta szavaival megkönnyíteni. Az ige fölötti évekig tartó elmélkedéseim során egyszer egy kép sejlett fel előttem, amikor pedig nem is gondoltam magára a mustármagra. Láttam egy apró kis zöld csírát a fény felé nyújtózni. Tudtam, hogy ez az épp kikelő mustármag. A Szentlélek ekkor felnyitotta a szemem!

Jézus arról beszélt, hogy az én aprócska hitem növekedésre képes! És folyamatosan tud növekedni. Mint a mustármag, ez is erősödik, egyre hasznosabb lesz, és képessé válik arra, hogy az Isten által belé rejtett erőt megmutassa. **Csak annyit kell tennem, hogy folyamatosan használom.** Még ha úgy tűnne is, hogy a hitem el van temetve, és így használhatatlan, hihetek abban, hogy a kellő időben gyarapodásnak indul, és láthatom, hogy él és növekszik.

Ha Jézus azt mondta volna, hogy akkora hitünk legyen, mint egy homokszem, azzal is jól szemléltette volna a kicsiny hitet. Csakhogy óriási különbség van egy homokszem és egy mustármag között! A homokszem mérete **nem növekszik**! A mustármag képes a növekedésre! Évről évre nagyobb lesz, míg fává terebélyesedik. Voltál már teljesen elhagyatottan, reménytelen helyzetben, súlyos gondokkal terhelve? Talán úgy érezted, a probléma gyakorlati megoldását kell megkeresned, ám néha önerőből semmire nem megyünk. Ilyenkor mit teszünk? Siránkozunk, még keményebben próbálkozunk, belezavarodunk, vagy...? Úgy növelhetem a hitemet, ha megfigyelem, hogyan növelte Jézus az Ő hitét.

Eszembe jut az apostolok kicsiny hite. Alig volt hitük, de végül még csodákra is képesek lettek. Menynyi ideig tartana, míg megtanulnánk Jézus hitével cselekedni? Nem ez az érdekes. A mi célunk az, hogy megtanuljuk Jézus hitét az életünkben növelni.

Hatalmas ellenséggel állunk szemben, aki minden másnál jobban fél a mi Jézusban való hitünktől. Jézus, még ha bűntelen volt is, *„bölcsességben, korban és kedvességben"* növekedett... (Lk 2,52). Így

Krisztus képes lett rá, hogy megmutassa, hogy a sátánt vissza lehet verni.

Nekünk még nagyon sok tanulnivalónk van – minden téren – de tudunk tanulni, és növekedni is! Hitünk egyre csak növekedni fog, ha lehetővé tesszük, hogy a Szentlélek a segítségünkre legyen. Egyszerre csak egy lépés – vagy csak egy fél lépés. Egyszerre csak egy mákszemnyi a hitből. Isten mindenható ereje és tökéletes szeretete figyelemmel kísér, és megad minden segítséget. Ha valamely gondtól egyszer teljesen lesújtva érzed magad, ne hidd, hogy nincs megoldás, vagy, hogy Isten számára olyan lényegtelen lennél, hogy nem fog csodát művelni az érdekedben.

Mindannyian tehetetlenek vagyunk! Ezért akar segíteni rajtunk Jézus! Még ha te lennél a legnagyobb csődtömeg, Isten akkor is beléd ültetett egy mustármagnyi hitet. Higgy abban, hogy Ő segíteni fog! Ne várakozz azonnali, kész megoldásokra! Csak higgy továbbra is! A Benne való bizalmad folyamatosan növelni fogja a hitedet, mígnem erejének csodája megteszi, amire magadtól nem voltál képes. Életem során ezt újra és újra bebizonyítja az Úr. Legjobb tudásom szerint megpróbáltam ezt a könyveimben kifejteni, de ma is azt keresem, hogy még miképp segíthetnék a kereszténynek hitük növelésében.

Merlin Carothers
(Fordította: Erdeős Éva)

Alapelvek a Szentlélek vezetésének felismeréséhez

IV/1. RÉSZ

Ezzel az összefoglalással szeretnék segíteni azoknak, akik valóban meg akarnak tanulni engedelmeskedni a Szentlélek szavának. Véleményem szerint az összes alapelvet együtt kell átelmélkedni, és egyet sem szabad kihagyni. Fogadd ezeket olyan listának, amely segít eldönteni, hogy valami megfelel-e Isten akaratának. Segít abban is, hogy a helyes úton meg tudj maradni, hogy életedet Isten akarata szerint éld és sokak számára áldás lehess:

1. **A Szentlélek személyes vezetése** csak akkor lehetséges, ha Jézust, mint életed Urát és személyes Megváltódat befogadtad, és a hitben való újjászületés által Isten gyermekévé lettél. Istennek minden gyermeke számára van életterve, és ebbe szeretne téged egészen személyesen bevezetni. Az Isten terve szerinti élet a legboldogabb, legteljesebb és legkalandosabb élet lesz, amit itt a földön meg lehet valósítani.

2. **Gondold végig, mivel jár Jézus követése**, és add át életedet Neki feltétel nélkül, az Újszövetség alapelvei szerint. Tégy minden napot újra Isten kezébe és járj utána éberen és teljes felebaráti szeretettel az előtted álló feladatoknak. Így teremtsd meg a legjobb alapot arra, hogy Isten gondoskodjon rólad és belenyúljon a helyzetedbe.

3. **Isten életcélt állított fel számodra**. Minden nap közelebb vihet ehhez a célhoz. Lelki restséged vagy buzgóságod és következetességed a Krisztus-követésben akadályozhatják vagy gyorsíthatják előrehaladásodat ezen az úton. Nemcsak egy út vezet a célhoz. Ha eltévesztetted az utat, vétkezel, de ha megbánod vétkedet, Isten új utat fog mutatni neked.

4. **Isten szava sokszínű és nem lehet egy sémába beszorítani**. De van egy olyanfajta vezetésünk, ami éppen a mi korunkra érvényes: a Szentlélek szava. Az Apostolok Cselekedetei a Szentlélek vezetéséről szóló tankönyvünk. A Szentlélek hangjának a meghallása feltétlenül szükséges a hatékony és teljhatalmú szolgálathoz. Isten ránk bízza ezt a fajta vezetést, és a Bibliában kritériumokat ad az ezzel való bánásra.

5. **Minden szubjektív módon felfogott dolgot objektív ismérvekkel kell megvizsgálni**. A természetfeletti impulzusokat, indíttatásokat csak akkor vegyük Istentől jövőnek, ha egybecsengenek a Biblia kijelentésével (és az Egyház tanításával), a lelki vezető és a testvéri közösség tanácsával, a megújított értelem tanúskodásával és a megerősítő körülményekkel. Soha ne cselekedj egyedül egy impulzusra – indíttatásra – hanem várj, amíg további helyzetjelző fények megadják a megerősítést!

6. **Minden természetfeletti impulzust a Biblia** (és az Egyház tanítása), **mint objektív mérce ítéljen meg**, mivel ugyanaz a Szentlélek ihlette a Bibliát, aki szól hozzánk. Ő soha nem fog Önmagának ellentmondani. Minden kijelentést, ami a Biblia igazságától eltér, vagy azon túlhalad, mint hamisságot meg kell tagadnunk. Alapos bibliaismeret nélkül nem lehetséges a megítélés, és a Szentlélek beszédével való foglalkozás is veszélyes.

Eberhard Mühlan után

Mária közbenjárása

La Salett után jött Lourdes, majd Fatima, Medjugorje és Mandúria. Mandúria Mária nagy evangelizációs művének a része. Hogy a népek nyissák ki a szemüket. Ahogy a kommunizmus ledőlt, még akkor is, ha nem tűnt el végleg – mert nem tűnt el teljesen a kommunizmus –, Mária szüntelenül közbenjár értünk. Krisztus ezért akarja, hogy higgyünk a Madonnában. Mert a sátánnak még szörnyűséges tervei vannak az emberiség ellen. Amikor az ember alszik, a sátán akkor sem alszik. Amikor az ember téved, akkor a sátán felírogatja és tervezni kezd. Arra játszik, hogy az ember egyre többet fog hibázni.

Kedves testvéreim, a XX. század az emberiség történetének a legszörnyűségesebb százada volt. Merő tömeggyilkosság. Soha ennyi vért nem ontottak ki, mint a XX. században! Soha ennyi háború nem volt! Pontosan ezért van az, hogy a mi Anyánk egyre közelebb jön hozzánk. Bemutatkozik a történelem minden egyes időszakában. Azért, mert ez a történelemnek most a legfontosabb időszaka. Az ezredforduló után vagyunk, ami egy nagy átváltozást jelent a hagyományban, Krisztus igazságának értelmezésében. Az új generációk sok kihívással találkoznak. Más egyházak, más vallások kihívásával. Morális kihívásokkal, az élettel kapcsolatosakkal és a relativizmussal, amely úgy mutatja be neked a dolgokat, ahogy éppen nekünk tetszik. Nem, kedves barátaim, ez egyáltalán nem így van.

Van egy kezdet és van egy vég. A fehér az fehér, a fekete pedig fekete. Amíg mindezt nem tudjuk megérteni, addig szomorúak vagyunk, folyamatos szenvedésben élünk. Épp ezért mondja a pápa, hogy a mai időszaknak a szenvedései jók, mert megtisztítják az Egyházat. Mert az Egyház szent. Szüksége van arra, hogy felismerje saját szerepét.

Mária pontosan azért van köztünk, hogy segítsen. De van egy dolog, ami mindennél fontosabb. Ezért a sátán üldözi Máriát és az összes gyermekét. A fatimai ígéret miatt, amit elfelejtettünk. De Isten nem felejtette el, ezért Mária visszatért.

Melyik ez az ígéret? A végén, mindezen dolgok után az „én szeplőtelen szívem diadalmaskodik". Mit jelent diadalmaskodni? Ez egy nagyon fontos szó. Ez nem győzelem, nem szabad a kettőt összekeverni, mert Krisztus már győzött. Sátán ezt tudja. Azt is tudja, hogy az idő sürget. Ebben az időben neki mindent el kell követni, amit tud. Minél több lelket meg akar szerezni. Az a célja, hogy az emberiségnek több mint a fele ne ismerje meg a megváltás igazságát. Ezért van ez az elképzelhetetlen nagy harc. Ezért ebben a pillanatban, amelyben most élünk, láthatjuk, hogy sátán egy teljesen világos módon nyilvánul meg.

A szabadkőművesség egy másik hatalom, amely a legális hatalommal párhuzamosan létezik, és maga alá akar gyűrni mindenkit. A szabadkőművesség a sátántól kapja az uralmat. Látjátok, hogy a teljes gazdasági hatalom a sátán nevében uralkodik. A mostani rossz gazdasági változások, amelyek a gazdagoknak kedveznek és éhen halnak a szegények, egy nagyon világos tervnek a részei.

Az Úr elhatározott ebben az időben egy nagy próbatételt. Ennek része a gazdasági válság. Még nem vagyunk teljesen a válságban. Mária ezért nagyon aggódik. Különösen a fiatalok miatt, akik mély kétségbeesésben találják magukat.

A mandúriai üzenet különösen a fiataloké, a családoké és a gyerekeké. Akik az Egyház és az élet jövőjét jelentik. Mária természetesen a szülőkhöz is akar beszélni, az anyákhoz és az apákhoz. Azokhoz is, akik nem keresztények, viszont megértették a Szentlélek segítségével, hogy hogyan változik mostanában a világ. Akik tudják olvasni az idők jeleit.

Az egész föld nyitottá vált az Asszony segítségére. Az összes kavarodás a mi nagyon nagy bűneink eredményei. Súlyos bűnöké, melyek bosszúért kiáltanak. Az elrabolt kisgyerekek élete, a szegények, akiket kirabolnak mindenükből, továbbá a népirtások. Remeg a föld a mélységekig.

Azt mondta a Szűzanya az első cunami előtt, hogy amikor a Föld tengelyének iránya elmozdul, nagyon sok minden meg fog változni. Persze, hogy meg fog változni, mert a Föld forog, mint egy kerék, aminek nincsen egyensúlya. Ezért normális, hogy minden megváltozik. Ahol víz volt, most földet találunk, és megfordítva. Ezt tudják a tudósok is. A geológusok és földrajztudósok, akik intelligensek.

A Föld halad egy olyan dolog felé, amit mi nem értünk, de a Szűzanya megmagyarázza. Isten hívja ma az emberiséget, hogy válaszoljon a jóval. De az emberiség nem válaszol jól. Isten nem fogja többé megengedni, hogy az ember tönkretegye a Földet. Ő újra magához hívja majd a Földet. Hogyan? Mária diadalával. Az előbb azt mondtuk, hogy a diadal és a győzelem között különbség van. A diadal azt jelenti, hogy én felismerem a királyságát és győzelmét annak az embernek. A lábai elé borulok az én Uramnak. Ez azt jelenti, hogy az egész világ elismeri ezt. Márián keresztül az egész világ felismeri, hogy: „Te vagy az én Uram. Te vagy az egyetlen Istenem, csak Téged imádlak."

Részlet Debora előadásából
2010. Budapest – Máriaremete

Megkülönböztetés az imacsoportban

Egyetlen imacsoport sem mentheti fel magát a megkülönböztetés alól: meg kell vizsgálni, hogy valóban a Szentlélek-e létének az alapja. Ki kell próbálnia magát, hogy felismerje a Lélek indításait, melyeket a gyülekezetben kap és a hosszabb-rövidebb ideig tartógyümölcsöket az egyének és a csoportok életében.

Meg kell jegyeznünk, hogy a Lélek indíttatásai mindig személyre szólóak, még akkor is, ha a gyülekezetben többen is kapják egy időben ugyanaz a hívást, ugyanazt a vágyat a Lélektől. És ha ezek a személyek elmondják a gyülekezetnek az érzéseiket, akkor azt megélénkítheti és vezetheti a Lélek, és bőséges gyümölcsöt hozhatnak.

Megkülönböztetés az összejövetel során

Elsősorban az imaösszejövetel idején kell folyamatosan élnünk a megkülönböztetéssel. Minden pillanatban, elejétől a végéig, mindnyájunknak meg kell vizsgálnunk érzelmeink (érzéseink) eredetét. Mindenkinek azonosítania kell, hogy ki hozza létre a közös imát sorjában egész a „végkifejletig", ki hozza létre, tartja meg, és vezeti a csoportot. Mindenesetre ez a megítélés nem lesz ugyanaz az egyszerű résztvevőknél és a csoport felelősei számára.

A gyülekezet minden egyes tagjának megítélése

A gyülekezet minden résztvevője megítéli, hogy valóban a Szentlélektől árad-e az, amit éreznek, a vágyuk, hogy kifejezzék indíttatásaikat, és minden, ami a gyülekezetben történik. Nézzük meg most egymás után ezt a három szempontot.

Minden résztvevő megítéli érzéseit

Ha átéljük a közös imát, biztos, hogy sok minden történik bennünk: vágy magasztalni vagy énekelni, ujjongani vagy együttérezni valakivel, hatalmas szeretet-érzés vagy feltörő könnyek, szomjazás az Írásokat hallani vagy csöndre, ráhagyatkozás vagy dinamizmus, mely tanúságtételre sarkall, vagy belső izzás, ami kész megnyilvánulni nyelveken szólásban vagy próféciákban… Mindebből mi az, ami a Lélektől jön?

Vannak, akik naivul azt hiszik, hogy minden, ami spontánul tör fel bennünk, a Lélektől jön, mások szerint épp ellenkezőleg – ezek a belülről jövő impulzusok egyszerű emberi reakciók és semmi közük a Lélek adományaihoz. Senki nem mondhatja ezt meg a másik ember helyett. Mégis adunk néhány kritériumot, amik mindenkinek a segítségére lehetnek annak megítélésében, hogy szívének mely vágyai, érzései jönnek nagy valószínűséggel a Lélektől.

Amikor a hangsúly elmozdul önmagunkról

Amikor a Lélek áthat, nyitottá válunk, befogadóvá, elfelejtkezvén saját érdekeinkről. Amikor bezárkózunk a kis problémáinkba, nagy az esélye, hogy vágyaink eredete személyes szükségletünk. Vagyis az, aki túlságos gondot fordít a csoportban elfoglalt helyére, arra, hogy elismerjék karizmáit, tudhatja, hogy nagy valószínűséggel prófétáló vágya abból fakad, hogy számítani akar a többiek szemében és nem a Lélektől.

Odafigyelés az Úrra

Bizalom az Atyában, Krisztust hallgatva, békés várakozásban: ezt adja mindnyájunknak a Lélek, a figyelmünk az élet egyetlen forrására koncentrál.

A szőlővessző a szőlőtőből nyeri erejét.

Egy számunkra szokatlan vágy

Ha még reggel elgondolkozom a Jópásztor szövegén, nem fogom azonnal a Léleknek tulajdonítani, ha kedvet érzek felolvasni a szöveget a gyülekezetben. De ha már egy hónap is eltelik úgy, hogy az Írás üzenete ne hasson a lelkemre ily módon, és azután a gyülekezetben hirtelen erővel rám tör a vágy,

jogosan gondolhatom, hogy a Lélek helyezi a szívembe.

Az ok hiánya

Úgy tűnik semmi magyarázata nincs annak, hogy hirtelen feltör bennem a vágy, váratlanul, indokolatlanul. Hirtelen nagy örömöt érzek, pedig öt perce még szomorúan láttam, hogy képtelen vagyok bekapcsolódni a gyülekezeti imádkozásba.

Nincs ellentmondás az Írással és az Egyház tanításával, sem a hitben megvilágosult józan ésszel.

A karizmatikus megítélés nem mondhat ellent a természetes és doktrinális megítélésnek.

Minden résztvevő megítéli, hogy valóban a Lélek kéri-e, hogy beszámoljon a közösségben belső indíttatásairól.

Isten szavát, mely áthatotta szívünket, és az Úrtól jövőnek ítélünk, nem biztos, hogy meg kell osztanunk a csoporttal. El kell döntenünk, hogy amit kaptam, a Lélektől, a magam számára kaptam-e vagy a közösségnek? Például Pál hirtelen belső hangot hall, ami felkavarja: „Várok rád. Jöjj, maradj mellettem, anélkül, hogy számba vennéd az időt és én békémet adom neked." Miért is mondaná el ezt a hívást a gyülekezetnek? Mi indít engem? A Szentlélek vagy valami egészen más?

Edit érzi, hogy szívében a Lélek szünet nélkül énekli: „Íme, itt jön az én Kedvesem." Vajon megpróbálja-e elénekelni ezt a dallamot, vagy felfogja, hogy ez csak neki szól?

Ismét csak néhány kritériumot említenék meg, melyek segíthetnek mindannyiunknak felismerni, hogy a vágyunk arra, hogy egy abban a percben kapott karizmánkat kinyilvánítsuk, valóban a Lélektől jön-e.

Jelenlétem jellege a csoport imádkozásában

Belefeledkeztem-e a gyülekezetet átható lelkületbe vagy éppen egy személyes imádságban vagyok, mely nem azonos a csoportéval? Éppen áthat az együttérzés a Jézus miatt bebörtönzött keresztényekkel, és ez nem egy kitalált érzés, mert égeti a szívemet vagy Krisztusra gondolok, és arra indít a Lélek, hogy dicsőítsem az irgalmas Atyát. De belátom, hogy lemaradtam a többiek imájáról, hogy most nem bírom kinyitni a fülemet és a szívemet a körülöttem álló testvéreim szavaira. És tényleg egyáltalán nem emlékszem az egy perccel ezelőtt elhangzott próféciákra...

Megállapíthatom, hogy az imádságom személyes, igaz? Akármilyen szép is, miért tukmáljam rá a gyülekezetre? Az az igazság, hogy nem azt élem át, amit a csoport, kicsit kikerültem belőle.

Az az érzés, hogy a közösséget valóban építeni fogja az általam használt karizma *„A Lélek ajándékait pedig ki-ki azért kapja, hogy használjon vele."* (1Kor 12,7)

Amit a közösségnek akarok ajándékozni, beilleszthető-e harmonikusan az imádság szerkezetébe? Például hirtelen vágyat érzek, hogy a szamariai asszonyról beszéljek. De éppen pár perce, hogy valaki a vak Bartimeusról olvasta fel a szentírási részletet és a közösség magáévá tette ezt a szöveget. Tudom, hogy esetleg megtörhetem az imádság irányát, ha egy másik magot vetek el. Nemhogy használnék vele, inkább zavart okoznék; tehát jobb hallgatnom és bensőmben ízlelnem, amit az Úr kijelent nekem a szamariai asszonnyal kapcsolatban.

Alázat

Valóban bennem van-e abban a pillanatban, amikor a bennem lezajló dolgokról akarok beszélni?

Egyszer csak érzem, hogy jó lenne tanúságot tenni; tegnap szóba elegyedtem egy utcai koldussal és még mindig ámulok, hogy a Lélek ezt el tudta érni nálam, pedig elég zárkózott típus vagyok. Világosan érzem, hogy a szólás-vágy azért van bennem, hogy áldhassam az Urat azért, amit velem tett, a rajtam való hatalmáért: miért is hallgatnék?

A „megerősítések" és a „jelek" melyek a gyülekezeti tagoktól jönnek

Amikor hezitálok és kétségeim vannak, meg kell kérdezni a többieket, hogy célszerű-e elmondanom ezt vagy azt. Például valaki megszólal: „az, aki egy képet kapott, de nem meri átadni nekünk, hagyja abba a kétkedést", vagy ha egy másik nagyon hasonló dolgokat mondd, mint amit én is akartam mondani.

Minden résztvevő élhet a megkülönböztetés adományával, mint ahogy a közösség felelőseinek ez már kötelességük is.

De ezt nem kell azonnal kinyilvánítani az imádság folyamán. Viszont, ha megosztja megítélését a vezetőkkel az imádság befejeztével, hozzászólása nagyon fontos lehet: megítélése megvilágosíthatná, teljesebbé tehetné, megerősíthetné az övékét. Ez a megkülönböztetés minden „felnőtt" résztvevő joga, de jó tudni, hogy az ő ítéletük nem előzheti meg a felelősökét.

Pier Gastan

HIT ÉS TUDOMÁNY

A darwinizmus alkonya

V/1. RÉSZ

(1809-ben született Charles Darwin egy angliai kisvárosban. A tudomány világa egy év óta ünnepli születésének 200. évfordulóját. Továbbá a „Fajok eredete" című könyve megjelenésének 150. évfordulóját. Ki is volt Darwin? Apja szabadgondolkodó (liberális) orvos volt. Ifjúkorában az unitárius vallás hívei vették körül, akik tagadták az örök életet, a feltámadást, a teremtés bibliai alapjait. Felesége is unitárius volt. Először lelkész akart lenni, a teológiából is elvégzett néhány évet, de végül abbahagyta, Istent elutasította, a Bibliát is elvetette. Amikor legkedvesebb lánya 10 éves korában meghalt, ez különösen szembeállította Istennel. Sokat betegeskedett. „A fajok eredete" című főművének szellemisége elterjedt az egész világon, és az ebből fakadó ideológiák mérhetetlen rombolást végeztek erkölcsi értelemben. Az evolúcióból vallás lett, mert tudományosan senki nem tudta bebizonyítani, csak hinni akarták. Hinni, akkor is, ha teljesen ellentmondott a józan észnek, vagyis annak, hogy cél, értelem, tervező nélkül jött létre az egész élő világ. A mai tudomány már túlhaladt a darwinizmuson, de az iskolai könyvekben még mindig ez szerepel, mint „megdönthetetlen igazság". Néhány keresztény gondolkodású tudós véleményét közöljük az alábbiakban. – Szerk. megjegyzése)

„Amikor *Charles Robert Darwin* 1882-ben meghalt, még nem ismerték a modern számítógépeket és az **informatikát.** Ő még csak nem is sejthette, amit mi már régóta tudunk: a véletlen „deus ex machina" evolucionizmusának titokzatos teremtőpótlója, mint látszatmagyarázat, a számítógépek hardvere és mindenekelőtt programjaik, a szoftverek következtében egyszer s mindenkorra **leszerepelt**.

Ha még mindig hinnénk (!) abban, hogy akár a legegyszerűbb élőlény, egy amőba vagy a még sejtmag nélküli baktériumsejt „semmi más, csupán véletlen" (Monod) folytán keletkezett, ez sokkal képtelenebb föltevés volna, mint annak föltételezése, hogy a legegyszerűbb számítógép tervezés és értelem, azaz szellem nélkül, merő véletlenből, magától tudna létrejönni. Hiszen már egy egysejtű is sokkal, de sokkal bonyolultabban van megszervezve, mint a legnagyobb, legtöbbre képes számítógép.

A materialista véletlen-hipotézis azonban ma végeredményben a szoftveren, **a programokon és a bennük tárolt információk teljességén fut végleg zátonyra**. Program nélkül egy számítógép éppen olyan kevéssé működőképes, mint ahogyan egyetlen élő szervezet sem tudná magát e nélkül fölépíteni, és élni sem tudna! A programok és információk véletlen létrejötte azonban éppúgy kizárt dolog, mint a kör négyszögesítése vagy a perpetuum mobile!

Ennek megértéséhez és bizonyításához egyáltalában nem szükséges különlegesen bonyolult és nagy teljesítményekre képes szervezeteket vizsgálni. Teljesen elegendő, ha csupán egy **egyszerű falevelet** veszünk alaposabban szemügyre, amelyet fáink, bokraink, cserjéink minden ősszel milliószámra hullatnak le, tavasszal pedig évről évre újra kibontanak.

A levélnek már különleges, a fajra jellemző alakja is bámulatosan sok problémát vet föl. (...)

Amikor pedig a levél a rügypikkelyek alatt szorosan összehajtott állapotban alakul ki, az erre vonatkozó programnak még sokkal, de sokkal több információt kell tartalmaznia. Ugyanakkor az élő levélben a különböző típusú sejtek különböző feladatokat látnak el. Ez a körülmény ismét további információt föltételez.

Az elmondottakat tekintve – még ha az adatok létrehozása, tárolása és közlése olyan egyszerűen történik is, mint elképzelt modellünkben – fölmerül legalább (!) három döntő kérdés:

1. Honnan származnak a programban lévő információk?
2. Hogyan és minek segítségével vannak ezek kódolva az örökítőanyagban?
3. Hogyan és ki olvassa be, értékeli és alakítja át az adatokat a valóságnak megfelelő három dimenzióba?

A természettudomány, amelynek kutatási módszerei a kvantitatív sajátságokra, tehát a mérhetőre, a megszámlálhatóra, a mérlegelhetőre korlátozódnak, nem tud ezekre a kérdésekre válaszolni, számára ez elvileg lehetetlen. Eltekintve attól, hogy az információ nem vezethető le sem az anyagból, sem pedig az energiából, hanem „eredete a szellemben van", ahogyan azt Herder megfogalmazta, kódolása, az örökítőanyag molekulaszerkezetébe zárása szintúgy semmiképpen sem anyagi folyamat, hanem tervezést, szellemet föltételez.

A szemantikához, tehát a kód jeleinek értelmezéséhez még megegyezés is szükséges, e nélkül a jelfogadó nem tudná megérteni a jeladót. Mindkettő, mind a megegyezés, mind pedig a megértés, az elolvasás és a tettre váltás merőben szellemi tevékenység. Egyébként a genetikai információ áttétele há-

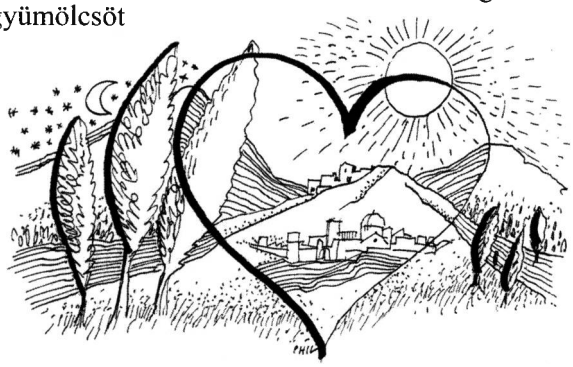
romdimenziós valóságba – „az út a géntől a fénig" (E. Blechschmidt) – mindmáig teljesen ismeretlen!

Elegendő tehát egy levelet alaposan, figyelmesen tanulmányozni, és azonnal rájövünk, hogy a szellemet kihagyó **véletlen-elmélet abszurdum**. A gondolat, hogy „semmi más, csupán a véletlen" hozta létre azt, amit mi a természettudomány minden látványos fölismerése és eredménye ellenére sem tudunk megérteni, még kevésbé utánozni, annyira abszurd, hogy erről minden további vita értelmetlen.

Hugo von Hofmannsthal, osztrák költő már jóval a mai kor számítástechnikai és információelméleti kérdései előtt megsejtett valamit minden élő mélységes titkából, és ezt neki – mint most itt, nekünk is – az egyszerű levél tárta föl. Ezt írta:

„Csak azt tudnám, hogyan bújt ki
ágából e levélke,
elég lenne ennyit tudnom,
és hallgatnék örökre!"

Igen, a szemlélődő költőnek egyetlen levél is eleget mondott az élővilág titkáról, és ez a szűk szakterületéről kissé kitekintő biológusnak is ugyanígy elég ahhoz, hogy a „naiv" véletlenhipotézist abszurdnak tartsa. Pedig a fa vagy bokor organizmusa leveleken kívül gyökereket, szállítószöveteket, védőszöveteket, bimbót, virágot, gyümölcsöt stb.-t is létrehoz. Minden élő szervezet hallatlanul bonyolult egészet alkot, ésszerűen tagolt, hierarchikus rendet!" (Wolfang Kuhn)

Vajon az evolúció szükségtelenné teszi a Teremtőt?

Az evolúcióelméletnek köszönhetően a naturalizmus manapság a modern társadalom uralkodó vallása. Kevesebb, mint százötven évvel ezelőtt Charles Darwin népszerűsítette e világi vallás hittételeit „A fajok eredete" című művével [1859]. Bár Darwinnak az evolúció mechanizmusairól alkotott elméleteit régen elvetették, magának az evolúciós tannak sikerült létfontosságú – alapvető hittételt megillető – helyet elfoglalnia a modern közgondolkodásban. A naturalizmus a nyugati világ fő vallásaként átvette a kereszténység helyét, és az evolúció a naturalizmus fő tanításává vált.

A **naturalizmus** az a nézet, amely szerint az univerzumban működő minden törvény és erő inkább természeti, mintsem erkölcsi, lelki vagy természetfeletti jellegű. A naturalizmus lényegénél fogva istentagadó, és elutasítja a személyes Isten létezését. Ezért sokan feltételezik, hogy a naturalizmusnak semmi köze a valláshoz. Valójában közkeletű tévhit, hogy a naturalizmus a tudományos objektivitás lényegének megtestesítője. A naturalisták szeretik rendszerüket olyan filozófiaként jellemezni, amely szemben áll az összes hiten alapuló világnézettel, azt képzelik, hogy az tudományosan és intellektuálisan felsőbbrendű, éppen feltételezett nem-vallásos jellege miatt.

Ez azonban nem így van. Éppen a vallás a megfelelő szó a naturalizmus jellemzésére. Egész filozófiája hiten alapuló előfeltételezésre épül. Alapfeltevése – minden természetfölötti jelenség elutasítása – megköveteli a hit hatalmas ugrását. És a naturalizmust alátámasztó elméletek csaknem mindegyike szintén hit kérdése.

Vegyük fontolóra például az evolúció központi tanítását. Az a nézet, hogy a természetes evolúciós folyamatok magyarázatul szolgálhatnak az összes élő faj eredetére, **sohasem nyert és soha nem is fog bizonyítást nyerni.** Ezenkívül nem is „tudományos" a szó igazi értelmében. A tudomány azzal foglalkozik, ami megfigyelhető és kísérletileg megismételhető. Az élet eredete nem figyelhető meg és nem is ismételhető meg laboratóriumi körülmények között. Tehát az igazi tudomány – természeténél fogva – nem szolgálhat ismeretekkel arra nézve: honnan jöttünk vagy hogyan kerültünk ide. Az evolúcióelmélet elfogadása merőben hit kérdése. És bármely naturalista elméletben való elvakult hit semmivel sem „tudományosabb", mint más vallásos hit.

A modern naturalizmust gyakran misszionáriusi buzgalommal hirdetik, aminek erőteljes vallásos felhangjai vannak. A népszerű halszimbólumnak, amit manapság sok keresztyén tesz ki az autójára, megvan a naturalista ellenpárja: a lábakon járó hal, Darwin felirattal az oldalán.

Egyszerűen fogalmazva, az evolúcióelméletet azért találták ki, hogy megszabaduljanak a Teremtés könyvének Istenétől, ezáltal kiűzzék a Törvényadót és eltöröljék törvényeinek sérthetetlenségét. Az evolúcióelmélet egyszerűen a bűnbeesett ember utolsó eszköze, hogy elfojtsa a velünk született tudást és a bibliai tanúbizonyságot, hogy létezik Isten, és mi felelősséggel tartozunk neki (vö. Róm 1,28).

Az evolúcióelmélet elfogadásával a modern társadalom célja, hogy **eltörölje az erkölcsiséget, a felelősséget és a bűntudatot**. A társadalom azért tette magáévá ilyen lelkesen az evolúcióelméletet, mert az emberek azt képzelik, hogy az kiküszöböli a Bí-

rót, és ezután azt tesznek, amit akarnak, bűntudat és következmények nélkül.

A evolúciós hazugság szöges ellentétben áll a keresztény igazsággal, így elképzelhetetlennek tűnik, hogy az evangéliumi szellemű keresztények bármilyen mértékben kompromisszumot kössenek az evolúciós tudománnyal. Az elmúlt másfél évszázadban az evangéliumi szellemiségű embereket rávették, hogy messzemenő engedményeket tegyenek az evolúcióelmélet híveinek. Figyelemre méltó, hogy sok modern evangéliumi embert – helyesebb lenne azt mondani, hogy magukat evangéliumi szellemiségűnek valló embereket – már meggyőztek:

A Szentírás óv a hamis „ismerettől" (1Tim 6,20) – különösen az úgynevezett „tudományos" ismeretektől, amelyek szemben állnak a Szentírás igazságával. Akkor különösképpen is kötelességünk résen lenni, ha kiderül, hogy az, amit „tudomány"-nak mondanak, nem más, mint **hit-alapú világnézet**, amely a Szentírás igazságával szemben ellenséges. Ha agresszív módon terjesztik a naturalista és ateista feltételezéseket – mintha azok megalapozott tudományos tények lennének –, akkor a kereszténynek le kell leplezniük ezeket a hazugságokat, és határozottan szembe kell szállniuk velük. A teremtés bibliai elméletének feladása máris éppen elég romlott gyümölcsöt termett a modern társadalomban. Az idő nem alkalmas arra, hogy a kereszténység meghátráljon, és engedményeket tegyen ezekben a kérdésekben. Nincs ideje a kereszténységnek, hogy visszavonuljon vagy kompromisszumokat kössön." (John MacArthur)

Az evolúció az ember és az emberiség lealacsonyítása

Erre a mai társadalom erkölcsi hanyatlása szolgál a legtöbb bizonyítékkal. Tanúi vagyunk, amint az emberiség **feladja erkölcsi normáit és elveszíti végcélja iránti érzékenységét**. A bűnözés burjánzása, a kábítószer használata, a szexuális perverziók, az öngyilkosságok növekvő aránya és a magzatelhajtás járványa mind annak a tünete, hogy az emberi élet folytonosan leértékelődik, és a hiábavalóság érzése söpör végig a társadalmon. Ezek az irányzatok közvetlenül visszavezethetők az evolúcióelmélet térnyerésére.

Miért is ne? Ha az evolúcióelméletnek igaza van, akkor az emberiség csupán egyike annak a számos fajnak, amelyek a közös ősökből kifejlődtek. Nem vagyunk jobbak az állatoknál, és nem is szabad azt gondolnunk. Ha a puszta anyagból fejlődtünk ki, miért értékelnénk azt, ami lelki eredetű? Sőt, ha minden az anyagból alakult ki, akkor semmilyen „lelki eredetű" jelenség sem valóságos. Végtére is semmivel sem vagyunk jobbak, mint bármely más élőlény. Nem vagyunk több, mint a protoplazma, amely trágyává válik.

Mi okozta az első eseményt, amely mozgásba hozta az evolúciót? A naturalista számára az egyetlen lehetséges válasz az, hogy a „véletlen". Szó szerint a semmiből jött.

A véletlennek ez a felfogása homlokegyenest ellenkezik az ésszerűséggel. A józan ész logikája azt sugallja, hogy **minden órát órásmester készített**. Minden épületet építőmester épített. Minden épületszerkezetet építész alkotott, Minden elrendezésnek van terve. Minden tervnek van tervezője. És minden tervnek van célja. Látjuk magunk körül az univerzumot, amely végtelenül bonyolultabb, mint bármilyen óra, és felfoghatatlanul hatalmasabb, mint bármely ember által készített szerkezet.

Magától értetődő a következtetés, hogy Valaki – felfoghatatlanul hatalmas és végtelenül értelmes – alkotta. *„Ami ugyanis nem látható belőle: az ő Örök hatalma és istensége, az a világ teremtésétől fogva alkotásainak értelmes vizsgálata révén megláthatóvá"* (Róm 1,20).

Bár a naturalisták megvizsgálják az univerzumot, majd – a benne lévő bonyolult és csodálatos dolgok ellenére – arra következtetnek, hogy senki sem alkotta, hanem a véletlen hozta létre. Véletlenül történt. Ez nem logikus. Sőt, képtelenség.

Ha az ember száműzi a logikát, csak az értelmetlenség marad számára. A naturalisták istenítik a véletlent, és ez rosszabb, mint a hamis vallások különféle mítoszai, mivel mindennek elveszi a jelentőségét és értelmét. Ismétlem, ez csupán vallás, méghozzá a legpogányabb fajta, amely azt kívánja, hogy a hit lelkileg végzetes ugrást hajtson végre a teljes értelmetlenség szakadékába. A bolondok ősrégi vallása ez (Zsolt 14,1) – modern „tudományos" köntösben.

Mi késztethet bárkit arra, hogy ilyen rendszert elfogadjon? Miért választ bárki olyan világnézetet, amely kiküszöböl mindent, ami értelmes? Az egész pusztán a **bűn szeretetéből** ered. Az emberek bűneik ellenére szeretnék jól érezni magukat a bőrükben, és ez nem megy Isten kiiktatása nélkül. Szabadulj meg Istentől, és nem kell többé félned a bűn következményeitől, így bár a Szentírás Istenének egyetlen lehetséges alternatívája az értelmetlenség, sokan mégis az értelmetlenség mellett döntenek, csak hogy bűntudat és szégyenérzés nélkül élhessenek saját bűneikkel. Ennyire egyszerű az egész.

Vagy létezik Isten, aki megteremtette az univerzumot, és korlátlanul uralkodik teremtményei fölött, vagy mindent a vak véletlen okozott. A két lehetőség kölcsönösen kizárja egymást. Ha Isten uralkodik, nincs helye a véletlennek. Tedd a véletlent az univerzum okává, és máris megszabadultál Istentől.

Valóban, ha a véletlen, mint meghatározó erő vagy ok, a legkisebb formában is létezik, akkor Isten trónfosztott lesz. Isten szuverenitása és a véletlen természetüknél fogva összeférhetetlenek. Ha a véletlen bármit előidéz vagy meghatároz, akkor Isten nem igazán Isten.

Megismétlem, a véletlen nem erő. A véletlen hatására semmi sem történik. **A véletlen semmi**. Egyszerűen nem létezik. Ezért nincs ereje, hogy bármit megtegyen. Nem lehet oka semmilyen hatásnak. Csupán képzeletbeli hókuszpókusz. Ellentmond a tudomány minden törvényének, a logika minden elvének, és a józan ész minden megérzésének. A termodinamika, a fizika és a biológia legalapvetőbb törvényszerűségei azt mutatják, hogy a véletlen egyszerűen nem lehet az a meghatározó erő, amely létrehozta az univerzumban megfigyelhető rendet és a dolgok egymással való összefüggését – még kevésbé az életnek azt a változatosságát, amit bolygónkon találunk. Végül is a véletlen nem ad számot az **élet és az intelligencia eredetéről**.

A racionális filozófia egyik legrégebbi elve az **„ex nihilo nihil fit"** – a „semmiből nem lesz semmi". A véletlen pedig semmi. A naturalizmus értelmi öngyilkosság.

Amikor a tudósok tényleges erőt tulajdonítanak a véletlennek, elhagyják az értelem valóságát és a tudomány felségterületét. Nyulakat húznak elő a kalapból. Elragadja őket a fantázia. Amikor a véletlen elvét alkalmazzuk, akkor a tudományos vizsgálódás nyomban zűrzavarossá és értelmetlenné válik. Pontosan emiatt nem érdemli meg az evolúcióelmélet, hogy valódi tudománynak nevezzük. Nem más, mint értelmetlen vallás – azok vallása, akik bűntudat nélkül akarnak vetkezni.

Valaki egyszer megbecsülte, hogy az amőbának galandféreggé való evolúciójához szükséges véletlen genetikai tényezők száma ahhoz hasonlítható, mintha a majmot magára hagynánk a szobában az írógéppel, és megengednénk neki, hogy véletlenszerűen ütögesse a billentyűket, amíg meg nem kapja Hamlet monológjának gépelt szövegét tökéletes helyesírással és írásjelekkel. Annak esélye, hogy megkapjuk az egysejtű tengeri lény tengeri csillaggá fejlődéséhez szükséges összes mutációt, ahhoz hasonlítható, mintha megkérnénk száz vak embert, hogy mindegyikük forgasson el tízszer véletlenszerűen öt Rubik-kockát, és a végén azt találnánk, hogy mind az öt kockát hibátlanul rakták ki. Egyszóval annak az esélye, hogy minden földi életforma egyetlen sejtből fejlődött ki, **lehetetlen**.

Ennek ellenére az egyetemeken és főiskolákban manapság senki sem kifogásolja a naturalizmus értelmetlenségét. Kapcsoljuk be a Discovery Channel tévécsatornát vagy olvassunk bele a National Geographic valamelyik számába, és nagy valószínűséggel találkozunk azzal a feltevéssel, hogy a véletlen valóságos erő – mintha az univerzumban mindent a puszta véletlen hozott volna létre spontán módon.

Isten nélkül az univerzumnak nincs életképes magyarázata. Ilyen sok és bámulatos csoda nem jöhetett volna létre Tervező nélkül. Minderre csak egyetlen lehetséges magyarázat van, a bölcs és mindenható Isten ereje. Ő teremtette és tartja fenn az univerzumot, és Ő ad értelmet neki. Nélküle semminek sincs értelme.

Nélküle csak az a nézet marad nekünk, hogy minden a semmiből bukkant elő, ok nélkül. Nélküle érvénybe lép az evolucionisták értelmetlen képlete: Semmi szorozva semmivel: egyenlő a mindennel!" (John MacArthur: Harc a Kezdetért)

— [illegible] —

SZERETET ÉS ÖRÖM

»Drága Gyermekeim! Tudjátok, hogy közeledik az öröm napja, ám szeretet nélkül semmit sem fogtok elérni. Ezért kezdjétek mindenekelőtt azzal, hogy saját családotokat szeressétek, mindenkit az egyházközségben, s akkor majd tudni fog/átok szeretni mindazokat, akik idejönnek. Ennek a hétnek olyan hétnek kell lennie, amelynek folyamán meg kell tanulnotok szeretni. Köszönöm, hogy követtétek hívásomat!« (1984. december 13.)

Ez az üzenet karácsony előtt hangzott el. Karácsony az öröm ünnepe, az **öröm pedig a szeretet gyümölcse**. Minden emberi szív örömre vágyakozik. Szomorúság, csalódottság, sikertelenség, belső ürességérzés – ezek olyan jelenségek, amelyektől szívünk undorodik, és minél gyorsabban szeretne szabadulni tőlük. Az ember gyakran esik abba a csapdába, hogy anélkül akar örömet átélni, hogy szeretetét beleadná abba – így önmagát és másokat is megsemmisíti. Aki a szeretet mellett dönt, az az öröm mellett is dönt. Az öröm az emberi szívekben növekszik és él, ha nyitott szívvel fordulunk a másik felé és a kapott szeretetre viszontszeretettel válaszolunk. A szeretet

hűséggel hálálja meg ezt. A hűség szenvedéssel jár, de teret hagy az öröm számára is. A hűtlenség ezzel szemben szomorúságot és bizonytalanságot von maga után, mert befészkeli magát a szeretett személy szívébe is és megrabolja életének alapjait.

A szeretet azt biztosítja számunkra, hogy – erejének köszönhetően – mindent elérhetünk. A szeretet alapja a szeretet gyakorlása. A szeretetet Isten ültette szívünkbe, ami a tiszta szív számára egyértelmű. Aki a szeretet elve szerint éli az életét és hűségesen követi azt, öröm tölti el. Ellenben, ha a belső törvények ellen cselekszik, szomorúság és kínlódás kíséri útját.

A szeretet embereknek szóló kegyelem, amelyet nem kell feltalálni, hisz születésünktől fogva bennünk él. A szeretet a kegyelemnek és az ember azon törekvésének a közös gyümölcse, hogy szabad akaratból fakadó cselekedetekből eleget tegyen a szeretet növekedése és kibontakozása belső törvényeinek. A szeretet mellett most és ma kell döntenünk és napról napra, hétről hétre, évről évre engednünk kell hatni. Csak ezt követően tudjuk a karácsony misztériumát átélni és felismerni azt, hogy minden nap kegyelemmel teli nap és ajándék, ugyanakkor azonban feladat is számunkra, hogy a szeretetben növekedjünk. Szeretet nélkül a napjaink értelmetlenek és üresek, mivel csak a szeretet ad értelmet életünknek. Ezért mindennap legyünk készek ellenségeinknek megbocsátani, békejobbot nyújtani és toleránsnak lenni. Nyitott szívvel fogadjuk el mások ajándékait, győzzük le negatív érzéseinket, legyen nyitott a fülünk és a szemünk felebarátunk iránt. Ily módon készülünk állandóan a karácsonyra, ünneppé téve napjainkat, míg végül egy napon majd az örök karácsonyt ünnepeljük és megéljük a boldog örökkévalóságot, ahol örök szeretet és öröm uralkodik.

„Szóljak bár emberek vagy angyalok nyelvén, ha szeretet nincs bennem csak zengő érc vagyok vagy pengő cimbalom. Legyen bár prófétáid tehetségem, ismerjem bár az összes titkokat és minden tudományt, legyen akkora hitem, hogy hegyeket mozgassak, ha szeretet nincs bennem, mit sem érek. Osszam el bár egész vagyonomat a szegényeknek s vessem oda testemet, hogy elégessenek, ha szeretet nincs bennem, mit sem használ nekem." (1Kor 13,1.2.3)

Slavko Barbarics (Medjugorje)

A SZENTHÁROMSÁG DICSŐÍTÉSE

Lelkem, dicsőítsd az Urat! – Fölséges Atyánkat!
Ő az egyetlen Isten,
Rajta kívül nem létezik más.
Ő a Teremtő, az Alkotó, a Mindenható;
Ő általa lett minden, Ő mindenben benne van
És minden Őbenne,
Ő ad mindennek életet, mert Ő maga az Élet.

Lelkem, dicsőítsd az Urat! – Fölséges Atyánkat!
Ő a Szeretet, a Kegyelem, a Jóság, az Irgalom,
a Boldogság, és az Öröm –
minden, ami jó, Tőle származik, mert
csak jót tud adni a Szeretet.

Lelkem, dicsőítsd az Urat! – Fölséges Atyánkat,
Ő a Magasság, a Mélység, a Szélesség a Hosszúság,
Övé a Tér és az Idő, de számára nem létezik sem tér
sem idő,
mert öröktől fogva van és mindörökké lesz,
mert Ő az ÖRÖKKÉVALÓ.

Lelkem, dicsőítsd az Urat! – Fölséges Atyánkat!
mert Ő az Örök Szentség.
Belőle származik minden Szentség Jézus által,
Ő a Kezdet és a Vég, Örökké Áldott és Szent a
benne élő Jézus Krisztussal és Szentlélekkel egyetemben.
Dicsőség Neked, áldott SZENTHÁROMSÁG!

Lelkem, dicsőítsd az Urat! – áldott Jézusunkat!
Őt, ki értünk szenvedett a Getszemáni kerttől a Golgotáig.
Értünk vállalt minden gyötrelmet, kínt,
megaláztatást, megkorbácsolást és töviskoronát.

Lelkem, dicsőítsd az Urat! – Áldott Jézusunkat,
mert Ő mos tisztára Szent Vérével és a Vízzel,
mely Szent Szívéből fakad, Ő adja neked
a menyegzős köntöst, a kegyelem hófehér ruháját,
hogy méltóképpen vedd, ó lelkem, a Szentáldozásban.

Lelkem, dicsőítsd az Urat! – Áldott Jézusunkat,
mert Ő adja neked a kegyelem olajlámpását
és az üdvösség olaját,
hogy úgy várjuk Őt, mint okos szüzek a vőlegényt,
s mint hűséges szolgák a ház urát.

Lelkem, dicsőítsd az Urat! – Áldott Jézusunkat,
mert Szent Vére által Ő gyógyítja lelkedet
és testedet, amelyben élsz.

Lelkem, dicsőítsd a Szentlelket, a Vigasztalót!
Ő jön, nem tudjuk honnan és azt sem, hogy hová tart,
de nyitott szíveket és lelkeket keres.
Nyílj meg Neki, lelkem, és nyílj meg szívem,
Fogadd be a tanítást, az Igét, Isten minden szavát.

Nyílj meg Neki, lelkem, mert Ő tölt el tüzével,
bölcsességével és karizmáival, Ő árasztja rád Isten
kegyelmeit.
Ó, Szent Ige, légy élővé bennem, a Szentlélek ereje által!
Legyen bennem az Ige élő cselekedet!

DICSŐSÉG NEKED, ÁLDOTT SZENTHÁROMSÁG;
ATYA, FIÚ, SZENTLÉLEK, ÁMEN!

Szőnyi László

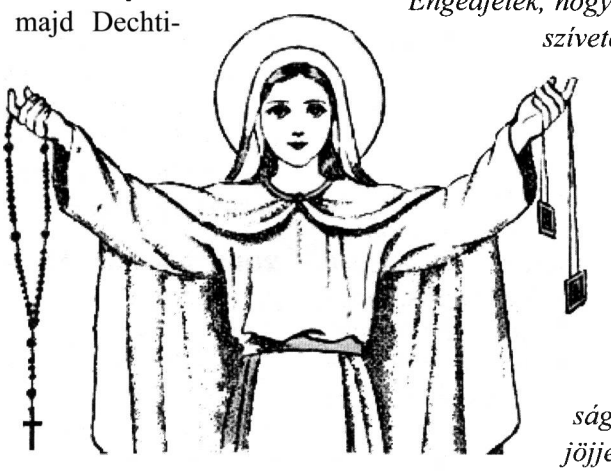
A Segítség Királynőjének jelenései a Kis-Kárpátok csodás völgyében

II/2. RÉSZ

A Segítség Királynője

A jelenések a templomnál folytatódnak és minden csütörtökön megismétlődnek. Nem mindig ugyanabban az időben. Martin nem tudja előre, hogy mikor jön ismét a Szűzanya.

A jelenések alatt a Szűzanya olyan feladattal bízza meg, hogy kéréseit, figyelmeztetéseit az egész világon hirdesse, de egyidejűleg vezesse a kis falu imaközösségét is. A kezdetek után többször megjelenik még Dobra Vodában. A jelenések azonban itt abbamaradnak, majd Dechticében folytatódnak.

A Szűzanya 1995 augusztus 15-én zarándoklat szervezését kéri a Kereszthez. Ezen a napon tárja fel magát az emberek előtt: **Ő a Szent Szűz – A Segítség Királynője**. Azt kívánja, hogy minden évben augusztus 15-ét mint megjelenésének évfordulóját ünnepeljék meg. 1995 október 17-én másik helyet is választott a jelenések számára: Svätodusnica-t, a Szentlélek dombját.

Jelenéseinek időpontjai (nyáron 20.40, télen 19.40) és helyszínei változnak. Csütörtökön a templomban, hétfőn, kedden, szerdán, és pénteken a látnokok otthonaiban jelenik meg, míg Svätodusnica dombján a második szombaton és a többi vasárnap. A Boricky erdőben minden szombaton és első vasárnap, az első péntek után a Rózsafüzér ima alatt is adja üzeneteit. A zarándokok a faluból 17.30-kor indulnak a Kereszthez, közben keresztutat járva Krisztus szenvedéséről elmélkednek.

Az üzenetek. Az Istenanya fő üzenetei a következő szavakra irányulnak: **ISTEN – IMA – MEGTÉRÉS – SZERETET – BÉKE – NYUGALOM – MEGBÉKÉLÉS – BŰNBÁNAT.**

A Szűzanya a Szentlélek dombját a BÉKE HELYÉNEK nevezte. Kívánsága, hogy Békét leljünk az imában. Ajánlja, hogy ezen a helyen a békéért, és a szétrombolt családokért imádkozzunk, hogy mindenki visszatérjen Istenhez, és hogy a családok együtt, egyetértésben éljenek tovább.

Az üzenetek

2000 január 6. – Martin által: *„Szeretett gyermekek! Ma arra hívlak benneteket, hogy hagyjátok vezetni a szíveteket a Szentlélek által, hogy a szívekben, ahol sötétség volt, világosság legyen. Hogy ott, ahol korlátok és akadályok vannak, legyen nyitott az út. És ott, ahol Jézus számára nyitva van az ajtó, még nagyobb mértékben nőjön az ő szeretete. Gyermekek, sokaknak gyenge a hite, mert nem kérik a Szentlélek világosságát. Engedjétek, hogy a Szentlélek felragyogjon a szívetekben és utána világítani fog bennetek Jézus szeretetének elolthatatlan tüze. Köszönöm nektek, hogy követtétek hívásomat."*

2000 január 9. – Martin által (első vasárnap): *„Szeretett gyerme-keim! Ma is megengedte a Szentháromság Egy Isten, hogy közétek jöjjek. Mindegyikőtöknek szeretném mondani, hogy ne érezzétek magatokat egyedül problémáitokban és gondjaitokban. Biztosítlak benneteket, hogy veletek és mellettetek leszek. Nyissátok meg szíveteket a kegyelmeknek, amelyek ebben az időben vannak készítve számotokra. Belemerítlek benneteket Fiammal szeretetünk által összefonódott szívünkbe, hogy benne biztonságot, nyugalmat és szeretetet találjatok. Legyen a mi szeretetünk menedék a számotokra. Köszönöm nektek, hogy követtétek hívásomat."*

2000 január 13. – Martin által: *„Szeretett gyermekeim! Ma is szeretném szeretetemet, melyet irántatok érzek, igazolni ezekkel a szavakkal: Szeressétek Jézust! Buzdítom azokat, akik szívüket Jézusnak ajándékozták, hogy legyenek kitartóak az iránta való szeretetben, és mindenekelőtt azokat hívom, akik szeretet-hiányban szenvednek, hogy menjenek Jézushoz. Hagyjátok, hogy Jézus megtöltse szíveteket szeretettel, hogy Ő átalakítsa szíveteket. Kérjétek Öt ezért minden szentáldozás alkalmával, amikor ő eljön a szívetekbe és utána szeretetetek senki és semmi által nem lesz megrendíthető, de el fogja érni a tökéletességet. Köszönöm nektek, hogy követtétek hívásomat."*

2000 január 18. – Lucia által: *„Szeretett gyermekeim! Szeretném megköszönni nektek, hogy ma elkezdtetek kilencedet imádkozni a keresztények egységéért. Nagyon szükséges , hogy éppen erre a szándékra áldozzátok az imáitokat. Imádkozzatok, hogy a keresztények az egész világon megértsék, mire vannak hivatva szent keresztségüktől fogva, hogy megértsék, hogy Jézus Krisztust kell követniük, és ó megad nekik minden szükségest, és hogy megértsék, hogy egyedül Jézus Krisztusért éri meg küzdeni."*

2000 január 27. – Martin által: *„Szeretett gyermekeim! Ezzel az üzenettel ismét a böjtre hívlak benneteket. Buzdítom azokat, akik kenyéren és vízen böjtölnek, hogy szeretettel böjtöljenek. De mindenekelőtt hívom a betegeket, gyermekeket, idős embereket a lemondás böjtjére. Azok, akik nem böjtölhetnek kenyéren és vízen bármilyen okból kifolyólag, böjtöljenek hétfőn, szerdán és pénteken úgy, hogy lemondanak kellemes dolgokról. Mindenkit meghívok a böjtre. Köszönöm nektek, hogy követtétek hívásomat."*

2000 február 2. – Adriana által: *„Szeretett gyermekeim! Határtalan szeretettel köszöntelek benneteket és mindegyikőtöket megölellek szeretetemmel. Határtalanul boldog vagyok, hogy sokan tudtok szívvel imádkozni. És most, gyermekeim, szeretnélek benneteket meghívni a szeretet imájára. A szeretet imájával teljesen megközelítitek az Atyaistent. Jöjjetek és ne hagyjátok várakozni a szeretetet, amellyel Isten határtalanul szeret benneteket. Drága gyermekeim, határtalanul szeretünk benneteket. Köszönöm nektek, hogy követtétek hívásomat."*

2000 február 6. – Martin által (első vasárnap): *„Gyermekeim! Boldog vagyok bármilyen igyekezetetektől, amelyeket életetek megjavításáért tesztek, bármekkora is. Ma arra szeretnélek hívni benneteket, hogy közösen imádkozzatok családjaitokban. Imádkozzatok közösen betegek és egészségesek, felnőttek és gyermekek, azok, akiknek gyenge vagy erős a hitük és azok is, akik nem tudnak imádkozni. Egyszerűen mindenkit hívok. Meglátjátok, gyermekeim, hogy ez a közös imádság megold minden problémát, ami a családjaitokban van. Ha közösen fogtok imádkozni, egység lesz a családjaitokban. Köszönöm nektek, gyermekek, hogy követtétek hívásomat."*

2000 február 10. – Adriana által: *„Gyermekeim! Köszönöm a szeretetteteket. Köszönöm az imáitokat, amelyekkel segítetek nekem megmenteni a világot. Köszönöm az örömötöket és mosolyotokat. Mindegyikőtöket szeretlek különbség nélkül. Tudom, hogy a gondjaitok és problémáitok, amelyek vannak, gyakran nagyok és elviselhetetlenek. De azt is tudom, hogy ezáltal közeledtek Istenhez. Határtalanul boldog vagyok, hogy tudtok örvendezni. Hisz nekem, gyermekek, nem a külsőtök vagy a szépségetek számít, de számít a lelki virágzásotok. Szeretlek benneteket. Köszönöm nektek, hogy követtétek hívásomat."*

2000 február 17. – Adriana által: *„Gyermekeim! Ma arra szeretnélek felszólítani benneteket, hogy minden szívben és lélekben a szeretet uralkodjék. Kívánom, hogy szeretetetek hasonlítson az enyémhez. Hogy elsősorban Isten legyen mindegyikőtökben és hogy Istennek helye legyen minden szívben. Gyermekek, ne feledkezzetek meg Atyátokról, ne felejtsetek el megnyílni Neki. Helyezzétek gondjaitokat a lábamhoz és én szeretettel odahelyezem azokat az Atyaistenhez. Gyermekek, sok dologra gondotok van és sok dolog miatt aggodalmaskodtok. Csak Isten tölt el benneteket az igazi szeretettel és nyugalommal. Nyugalommal, amit mindenki a saját belsejében fog érezni, és amit mindenki hazavisz az otthonába. Csak akkor fogja a család megérezni Isten békéjét. Határtalanul szeretlek benneteket. Köszönöm nektek, hogy ma is követtétek hívásomat."*

2000 február 24. – Adriana által: *„Szeretett gyermekeim! Köszönöm, köszönöm a Mennyei Atyának, hogy akaratából megengedte nekem, hogy eljöjjek ide. Nem az én vagy a ti akaratotok szerint, hanem az Isten akarata szerint vagyok itt. Ne felejtsétek gyermekek, hogy minden jövetelemmel sok kegyelmet hozok nektek. Szeretett gyermekeim, köszönöm nektek. Gyermekek, kérjétek a Szentlelket erőért és szeretetért, kérjétek a Szentlelket az ajándékokért. Kérjetek és kaptok. Köszönöm nektek, hogy követtétek hívásomat."*

2010 április 15. – *„Drága gyermekeim! Jézus feltámadt a halálból, örvendezzetek. Szüntelenül örüljetek, én veletek örvendezek. Drága gyermekeim, nincs olyan bűn, amelyből Jézus ne szabadítana meg titeket. Nincsen olyan sötétség, amelyből ne vezetne ki benneteket a fényre. Örvendezzetek, mert Jézus szabaddá tett benneteket."*

2010. június 15. – Martin által: *„Gyermekeim! Amikor szemetek elöl elveszik a szerető Isten képe és megszűntök érezni a szeretetét, merüljetek bele a hálaadó imádságokba és kérjétek a tiszta és szabad szív ajándékát. Imával és a bűnbánat szentsége által elűzitek a bűn felhőjét, ami elsötétíti lelki látásotokat és újból felragyog bennetek az isteni szeretet fénye. Minél szabadabb lesz a szívetek, annál több lesz benne az isteni világosság. Minél jobban fogtok szeretni, annál inkább ragyogni fogtok az isteni fényből. Belemerítlek benneteket Jézus és az én szívem szeretetébe."*

A megbocsátás öröme...

Minden évben van egy nagy nap a magyar katolikus karizmatikusok életében. Idén ez szeptember 25-ére esett. Az ország minden tájáról összegyűltünk mi, a karizmatikus közösségek tagjai, hogy együtt dicsőítsük az Urat, hallgassunk újabb tanításokat, melyek közelebb visznek Hozzá; a közös szentségimádásban befogadjuk jelenlétét, gyógyító, szabadító kegyelmét és a nap fénypontjaként a szentmisében egészen személyesen is találkozzunk Vele.

Nekem különösen nagy ünnep minden Országos Találkozó, hiszen 1999-ben éppen egy ilyen találkozón tértem meg a teljes hitetlenségből. Azóta minden évben ott voltam a találkozókon, s bár szolgáltam a könyvárusításban, de így is többé-kevésbé részt vehettem a programokon.

Idén is várakozással és nem kis izgalommal pakoltuk be a könyveket az autóba, hogy a testvéreknek, akik nehezebben jutnak hozzá a lelki olvasmányokhoz, most módja legyen vásárolni.

Megérkezésünkkor örömmel láttam, milyen ideálisak a körülmények Kiskunfélegyházán a Sportcsarnokban. Jó parkolási lehetőség, épp megfelelő teremméret, az eddigi legideálisabb könyvárusító hely. Mindent láttunk-hallottunk a könyvek mellől is. Hatalmas ajándék az Úrtól!

A szegedi dicsőítő csoport zenéje csodálatosan felemelte a szíveket. Vegyesen játszottak ismert számokat és néhány számomra ismeretlent is, de olyan jókat, hogy pillanatok alatt velük énekeltük.

Itt van a Szentlélek! Árad és árad... Ez nem idézet, ez az érzés, ami hatalmába kerített. Több mint érzés, bizonyság. Előkerült a jól ismert téma, a megbocsátás. *„Bocsásd meg vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek”* (Mt 6,12). Sok Szentlélek-szeminárium, gyógyító szeminárium és Usha nővér könyvei után mi újat mondhatnak még ebben a témában?

Mondhattak. Talán nem újat, de másként. Úgy, hogy jobban megérintett, mélyebben átjárt.

„Mi keresztények nem valljuk be, ha haragszunk, eltitkoljuk még önmagunk elől is. Meg kell tanulnunk észrevenni és megvallani, hogy meg tudjunk bocsátani.” Mintha csak rólam beszélt volna Gorove Laci.

Kriszta tanításában az fogott meg legjobban, mikor arról beszélt, hogy az öt szeretetnyelv mintájára a bocsánatkérésnek is több nyelve van. Lehet, hogy már régen bocsánatot kértek tőlünk, de nem vettük észre. Vagy én hiába kértem bocsánatot az én nyelvemen, ha a másik fél nem értette ezt meg.

A tanúságtételek még kézzelfoghatóbbá tették számunkra a megbocsátás gyógyító hatását. Testvéreink bátran és nagy erővel tettek tanúságot arról, amit az Úr végzett életükben.

Különösen megérintett annak a házaspárnak a tanúságtétele, akik négy gyermekükkel együtt álltak a színpadon (az ötödik a babakocsiban aludt.) Évek óta figyelem őket a közösségben, ahogyan szentmisére jön az egész család, vagy felváltva bemennek szentgyónásra. Nagyon sokszor feltettem magamban a kérdést, mi lehet a titkuk? Mitől nyugodtabb, szemmel láthatóan kiegyensúlyozottabb ez a család, mint sok másik? Hisz sok család él hitben... Most megtudtam a „titkukat”. Öt éve egy lelkigyakorlaton vettek részt a szülők, ahol a megbocsátásról tanultak. Hazatérve megosztották ezt gyermekeikkel is. Azóta minden este gyakorolják a megbocsátást az esti ima részeként. Nem akárhogy: Jézus nevében bocsátanak meg egymásnak. *„Ne nyugodjék le a nap a ti haragotok felett!”*

A Kalocsai Iskolanővérek égő mécsesei mögött érkezett az Oltáriszentség az övéi közé. Megáldotta az Úr imádatunkat, sok prófécia, ismeret szava hangzott el. Körbejárt a csarnokban, meg-megállva, megmegáldva népét. A szívemben ismét hallottam a 11 évvel ezelőtti szót: „Itt vagy mindenki bolond, vagy valóban létezik, és itt van az Isten.” Akkor ez még kérdésként merült fel bennem és a megtéréshez vezetett. Azóta eltűnt a kérdés, csak a bizonyság mérhetetlen öröme maradt: ilyen végtelenül szerető és megbocsátó Istenünk van!

A délutáni tanításban egy történet érintett meg legjobban. A férj története, akinek feleségét házasságtörésen érték és az ősi szokás szerint másnap le

akarták taszítani a szikláról büntetésül. Ez férfi egész éjjel egy hálót készített és helyezett el a szikla alatt, hogy reggel abba essen az asszony és megmeneküljön. *„Úgy szeressétek egymást, ahogy én szerettelek titeket."* Igen, ez a krisztusi szeretet. Csak az Ő kegyelméből lehetséges.

Székely János püspök atya szentmiséje a nap fénypontja volt. Éppen ezt vártam, hiszen már a Sapientián minden előadása egy-egy lelkigyakorlattal ért fel.

Kedves, szelíd egyénisége, saját életéből vett története a megbocsátásról, mélységes hódolata az Oltáriszentség előtt, mind-mind segített a szentmise lényegét, az Úr megbocsátó szeretetét befogadni.

A nap végén fergeteges tánccal adtunk hálát a kapott kegyelmekért és dicsőítettük Urunkat, Istenünket. Velünk táncolt az az erdélyi táncos dicsőítő csoport, akik a nap folyamán többször is táncukkal segítették a mélyebb imádságot.

Hála, dicsőség és áldás Urunknak ezért a csodálatos napért, és az Ő kegyelme áradjon gazdagon mindazokra, akiknek szolgálata elősegítette a nap létrejöttét! Ámen!

Teimel *Éva*

TARTALOMJEGYZÉK

Katona István: A legnagyobb ajándék 3
Joyce Meyer: Jóságoddal mentsd meg a világot 4
Merlin Carothers: HIT 5
Eberhard Mühlan: Alapelvek a Szentlélek vezetésének felismeréséhez (I. rész) 6
Debora: Mária közbenjárása 7
Pier Gastan: Megkülönböztetés az imacsoportban . 8
Hit és tudomány – A darwinizmus alkonya (I. r.).. 10
Slavko Barbarics: Szeretet és öröm 13
Szőnyi László: A Szentháromság dicsőítése 14
A Segítség Királynőjének jelenései a Kis-Kárpátok völgyében (II. rész) 15
Teimel Éva: A megbocsátás öröme 17

Marana Tha arám kifejezés, annyit jelent: „Jöjj el Uram!" Az első keresztények gyakran használták. Szentírásban található: Jel 22,20.

SZERKESZTŐI ÜZENETEK

- Kérjük újságunk előfizetőit, hogy a jövő évre vonatkozó előfizetési díjat megküldeni szíveskedjenek (2200.-Ft)

Minden kedves olvasónknak áldott, békés ünnepeket kívánunk!

MARANA THA

A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja

Megjelenik kéthavonta.

Szerkesztőség: Budapest 1146 Thököly út 120. Tel: 222-5306

Felelős kiadó, főszerkesztő: Katona István

ISSN 0865-2805 B/EL/28/1992

Az Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség Marana Tha 2000 Alapítványa

Műszaki szerkesztő: Fehérváry Ágnes

Készült: MondAt Nyomdaipari és Szolgáltató Kft.

Ügyvezető igazgató: Nagy László

MARANA THA

Szerkesztőségünk címe:

1146 Budapest, Thököly út 120. **Tel/fax:** 222-5306

E-mail cím:

maranatha.hu@freemail.hu; katona.istvan@freemail.hu

Mobil:

06/20 438 6160; 06/20 823 1771

Honlapjaink:

MARANA THA – www.maranatha.hu

EMMAUSZ KÖZÖSSÉG – www.emmausz.hu

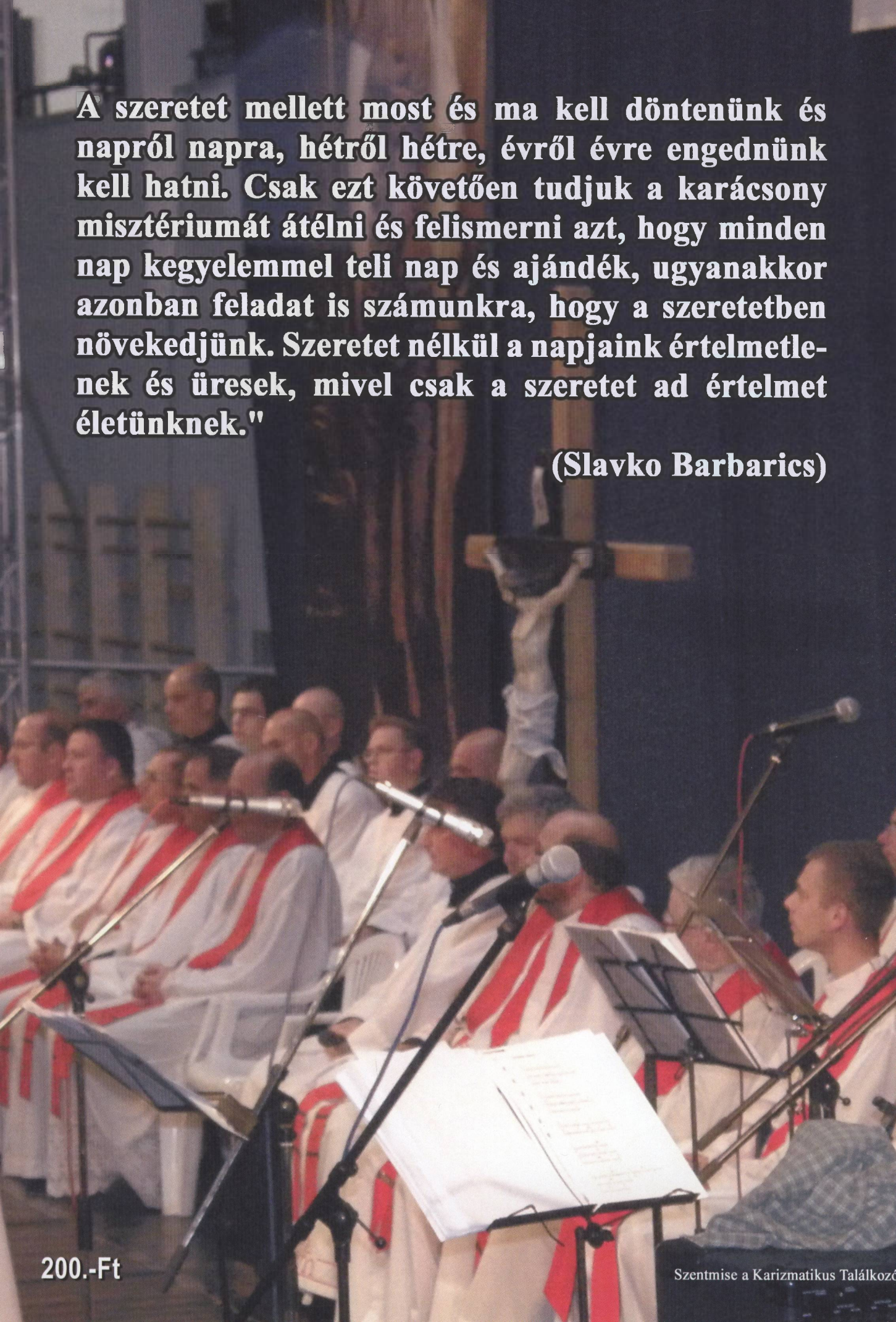
Könyvrendelés: fiererzs@gmail.com

"Ha átéljük a közösségben a dicsőítést, biztos, hogy sok minden történik bennünk: vágy magasztalni vagy énekelni, újjongani vagy együttérezni valakivel, hatalmas szeretet-érzés vagy feltörő könnyek, szomjazás az Írásokat hallani vagy csendre, ráhagyatkozás vagy dinamizmus, mely tanúságtételre sarkall, vagy belső izzás, ami kész megnyilvánulni nyelveken szólásban vagy próféciákban"

(P. Gasman)

Szentmise a Karizmatikus Találkozón

A szeretet mellett most és ma kell döntenünk és napról napra, hétről hétre, évről évre engednünk kell hatni. Csak ezt követően tudjuk a karácsony misztériumát átélni és felismerni azt, hogy minden nap kegyelemmel teli nap és ajándék, ugyanakkor azonban feladat is számunkra, hogy a szeretetben növekedjünk. Szeretet nélkül a napjaink értelmetlenek és üresek, mivel csak a szeretet ad értelmet életünknek."

(Slavko Barbarics)

200.-Ft

Szentmise a Karizmatikus Találkozó